

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/54/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6621204131
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6621204131.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., D. XXX/X, právne zastúpený JAVOR - TOKÁR advokátskou kanceláriou, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská cesta 37, 831 04 Bratislava, IČO: 36 264 750, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Horná 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, v konaní o náhradu škody na zdraví, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 12C/47/2021 – 375 zo dňa 23. marca 2023 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku o zamietnutí žaloby a v závislom II. výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **j e p o v i n ý** nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou po pripustení jej zmeny domáhal voči žalovanej náhrady škody na zdraví, a to sumy 26 312,67 € titulom bolestného s príslušenstvom – úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 25 603,57 € od 20.01.2022 do zaplatenia, sumy 90 167,13 € titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a sumy 36 066,85 € titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

2. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie takto zmenenú žalobu žalobcu zamietol (I. výrok); uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o určení výšky trov konania (II. výrok) a nariadil učtárni súdu prvej inštancie vrátenie preddavkov na trovy dôkazu zložených stranami sporu (III. a IV. výrok).

3. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že škoda na zdraví žalobcu vznikla v dôsledku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 14. 10. 2019 v čase okolo 15:45 hod. a to tak, že vodička motorového vozidla značky E. A., EČV: F. XXX G. H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., K. XXX/XX viedla toto osobné motorové vozidlo po hlavnej ceste - Partizánska ulica v obci L. v smere na štvoramennú križovatku cesty č. III/2644 Železničnej a Školskej ulice s cestou č. III/2667 Partizánskej a SNP ulice, pričom v konaní zostalo sporným a spoľahlivo nepreukázaným, či pred križovatkou (ne)dala znamenie o zmene smeru jazdy doľava, pričom pri odbočovaní na ulicu SNP pokračujúcu ako hlavná cesta bola v križovatke predchádzaná vodičom motocykla značky M. N., evidenčné číslo C. XXX O. - žalobcom, ktorý pri jej obchádzaní nedodrжал bezpečnú vzdialenosť a minimálny bočný odstup od jej vozidla, v

dôsledku čoho došlo v križovatke k stretu pravej (zadnej) časti motocykla a ľavej prednej časti osobného motorového vozidla, následkom čoho motocyklista stratil smerovú stabilitu a narazil do betónovej studne v smere svojej jazdy, kde došlo k jeho pádu mimo vozovku, pričom tento pri nehode utrpel zranenia: zlomeninu piateho a šiesteho hrudného stavca s kompletným priečnym prerušením miechy, čo viedlo k úplnému ochrnutiu úseku inervovaného od miesta prerušenia, t. j. od prsnej oblasti nadol, zlomeninu ľavej ruky, ľavej nohy, zlomeniny rebier, roztrieštenie jabĺčka kolena pravej nohy, ktoré si u neho vyžiadali dobu liečby a práce neschopnosti nad 42 dní, ktorá doposiaľ trvá.

4. Rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 2T/121/2020-290 zo dňa 06.10.2020 bola H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., K. XXX/XX obžalovaná pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť na vyššie uvedenom skutkovom základe založenom na tom, že obžalobou tvrdným nedaním znamenia o zmene smeru jazdy doľava obžalovaná porušila ustanovenie § 3 ods. 2 písm. a) a § 30 ods. 1, 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov bola spod obžaloby oslobodená, nakoľko skutok nie je trestným činom. Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd žalobcu a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4To 117/2020-316 zo dňa 25.03.2021 bolo odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté, nakoľko v trestnom konaní nebolo bez pochybností preukázané, že obžalovaná spáchala trestný čin. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 2T/121/2020-290 zo dňa 06.10.2020 tak v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4To 117/2020-316 zo dňa 25.03.2021 nadobudol právoplatnosť dňa 25.03.2021.

5. Pokiaľ ide o svedkov P. Q. a R. S., kamarátov žalobcu, motocyklistov idúcich v čase bezprostredne pred nehodou za žalobcom v poradí: R. S. prvý v poradí a P. Q. druhý v poradí, vypočúvaných k okolnostiam dopravnej nehody bezprostredne po nej na mieste samom, v trestnom konaní a napokon aj v tomto civilnom sporovom konaní, súd prvej inštancie vyhodnotil ich výpovede v tomto civilnom sporovom konaní o tom, že vodička H. I. nedala v križovatke idúc po hlavnej ceste znamenie o zmene smeru jazdy doľava ako účelové, resp. nedôveryhodné s poukazom na to, že svedok P. Q. si na niektorých výsluchoch niekedy pamätal, že H. I. nedala znamenie o zmene smeru jazdy, a to pri výsluchoch v trestnom konaní dňa 25.11.2019, 06.05.2020 a na súdnom pojednávaní v tomto civilnom sporovom konaní dňa 20.09.2022, ale naopak na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní dňa 06.10.2020 si túto skutočnosť nepamätal. Svedok P. Q. teda raz uviedol, že si nepamätá, či vodička mala zapnutý ukazovateľ zmeny smeru jazdy, inokedy tvrdil s určitosťou, že nemala. Svedok R. S. pri výpovedi dňa 25.11.2019 v rámci trestného konania uviedol, že vodička H. I. nedávala žiadne znamenie o zmene smeru jazdy, to isté uviedol aj dňa 06.05.2020, kde však aj uviedol, že žalobca dal znamenie o zmene smeru jazdy. K zapnutej smerovke zo strany žalobcu však v zápisnici o vyšetrovacom pokuse zo dňa 23.01.2020 v rámci trestného konania tento svedok uviedol, že ani motocykel ani osobné motorové vozidlo zapnutú smerovku nemalo. Na súdnom pojednávaní v tomto civilnom sporovom konaní dňa 20.09.2022 však uviedol, že žalobca dával znamenie o zmene smeru jazdy. Svedok H. R. S. teda raz uviedol, že žalobca nedal znamenie o zmene smeru jazdy, inokedy zas, že dal. Na vysvetlenie rozporu vo svojej výpovedi svedok H. R. S. na pojednávaní súdu dňa 20.09.2022 uviedol, že si to už nepamätá, ale vie, že žalobca dával smerovku, nakoľko to videl. Súd prvej inštancie výpovede týchto svedkov vyhodnotil ako účelové, rozporné najmä s poukazom na skutočnosť, že zo záznamu dopravnej nehody zo dňa 14.10.2019 vedenej pod číslom DN: 560606/19/119 z časti 2 „Opísanie udalosti“, vyplýva, že za príčinu číslo 1 dopravnej nehody sa považuje porušenie povinnosti vodiča - žalobcu, nevenovanie sa plne vedeniu vozidla a nesledovanie situácie v cestnej premávke a za príčinu číslo 2 sa považuje nesprávne predchádzanie, predchádzanie pri jazde cez križovatku a v takej vzdialenosti pred križovatkou, ktorá nie je dostatočná na bezpečné dokončenie predchádzania pred úrovňou križovatky. Za zodpovedný subjekt bol určený (len) žalobca, pričom záznam z dopravnej nehody podpísali ako svedkovia P. Q. a H. R. S., ktorí bezprostredne po dopravnej nehode príslušníkom polície neuviedli, že by svedkyňa H. I. nemala zapnutý ukazovateľ o zmene smeru jazdy.

6. Samotná vodička motorového vozidla zn. E. A. spočiatku v trestnom konaní tvrdila, že nevie, či zapla smerovku, nakoľko ju v tom zneistili svedkovia Q. a S., ktorí jej tvrdili, že ju nezapla, neskôr asi v marci si spomenula, že ju zapla, nakoľko tadiaľ jazdí často a vždy tam dávala znamenie o zmene smeru jazdy doľava, pričom dodala, že jazdila obvyklým spôsobom.

7. Vzhľadom na tieto pochybnosti súd prvej inštancie uzavrel, že v konaní nebolo (žiadnym relevantným dôkazom) preukázané, že vodička H. I. nedala v križovatke pri pokračovaní po hlavnej ceste zatáčajúcej sa doľava znamenie o zmene smeru jazdy doľava.

8. V trestnom konaní bol pre účely posúdenia príčin dopravnej nehody a miery (zavinenej) účasti na nej vypracovaný znalecký posudok znalcom z odboru cestná doprava H. T. U. ktorý pracoval s tromi verziami, ako mohlo dôjsť k dopravnej nehode založenými na výpovediach obžalovanej, svedka P. Q. a svedka H. R. S., pričom v rámci toho pracoval tak s variantom, že obžalovaná dala, ako aj s variantom, že nedala znamenie o zmene smeru jazdy doľava. S týmto znaleckým posudkom súd prvej inštancie pre účely civilného konania pracoval ako s listinným dôkazom a na dovysvetlenie jeho záverov predvolal na súdne pojednávanie H. U. ako svedka, ktorý však v tejto procesnej pozícii s odkazom na povinnosť mlčanlivosti znalca odmietol vypovedať. Z jeho znaleckého posudku č. 10/2020 vyplýva, že jediný spôsob, ktorým vodička vozidla značky E. A. mohla zabrániť dopravnej nehode je ten, že by na svojom vozidle zapla ukazovateľ o zmene smeru jazdy doľava včas, pokiaľ ho nezapla. Aj v tomto prípade však mohla dopravnej nehode zabrániť len za predpokladu, že by vodič motocykla zn. N. riadeniu svojho motocykla venoval náležitú pozornosť. Znalec vyjadril pochybnosť, či sa žalobca plne venoval vedeniu motocykla a sledoval situáciu v cestnej premávke, keď uviedol, že je otázne, či si žalobca vôbec všimol dopravnú značku P8 - "Hlavná cesta" a dodatkovú tabuľu P13 - "Tvar križovatky", nakoľko žalobca sám vo svojej výpovedi uviedol, že mal na motorke pripevnený telefón, na ktorom mal zapnutú navigáciu, ktorá podľa znalca mohla na určitý čas odpútať jeho pozornosť. Pokiaľ mala vodička MV zn. E. A. zapnutý ukazovateľ o zmene smeru jazdy, jedinou príčinou dopravnej nehody bola podľa znalca nesprávna technika jazdy vodiča motocykla zn. N. (žalobcu).

9. V tomto civilnom sporovom konaní žalobca predložil súkromný znalecký posudok č. 8/2022 vypracovaný znalcom z odboru cestná doprava H. O. V., ktorý pracoval z dvoma variantami priebehu nehodového deja, s jedným, že vodička nemal zapnuté smerové svetlo a jazdila bližšie pravého okraja vozovky (cesty) a s druhým, že toto smerové svetlo zapnuté mala a jazdila obvyklým spôsobom. Znalec pri prvom variante vychádzal z výpovedí svedkov P. Q. a H. R. S. a pri druhom variante z výpovede H. I. z dôvodu, že nebolo možné stanoviť presný koridor jazdy motocykla zn. N. a taktiež nebolo možné stanoviť presný koridor jazdy vozidla zn. E. A.. Tento znalec dospel k záverom, že v prípade prvého variantu technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodičky motorového vozidla zn. E. A., ktorá tým, že jazdila bližšie pravého kraja cesty bez zapnutého smerového svetla mohla vodičovi motocykla zn. N. navodiť dojem, že bude jazdiť na Železničnú ulicu, teda nebude odbočovať vľavo. Odbočovanie vľavo od pravého okraja vozovky bez zapnutého smerového svetla začala v čase, kedy už bola predchádzaná vodičom motocykla značky N., toto mala možnosť včas vyhodnotiť v spätných zrkadlách vozidla. Odbočovanie začala vykonávať spôsobom, že vodič motocykla už v tomto prípade po rozpoznaní kolíznej situácie (rušením bočného odstupu, ktorý spôsobila vodička vozidla Polo zatáčaním vľavo) nemal možnosť zrážke zabrániť. Z polohy vozidla zn. E. A. (zatáčanie vľavo) mohol totiž vodič motocykla rozpoznať, že aj vodička odbočuje na ulicu SNP až v čase cca 0,6 s pred zrážkou. V takomto postavení už po uplynutí reakčného času nemal vodič motocykla ďalší čas na vykonanie nejakého úkonu, ktorým by zabránil dopravnej nehode. Do akej miery mohol vodič motocykla N. vyhodnocovať danú situáciu spôsobenú konaním vodičky vozidla zn. E. A. (jazdy pri pravom okraji vozovky bez zapnutého smerového svetla) tak, že táto bude pokračovať v jazde priamo je podľa znalca otázkou právneho posúdenia.

10. V prípade druhého variantu technickou príčinou vzniku dopravnej nehody bola súčinnosť nesprávnej techniky jazdy vodičky vozidla zn. E. A., ktorá začala odbočovanie vľavo v čase, kedy už bola predchádzaná vodičom motocykla N., pričom toto mohla vodička pred začiatkom odbočovania vľavo vyhodnotiť cez spätné zrkadlá a nesprávnej techniky jazdy vodiča motocykla zn. N., ktorý vykonával predchádzanie vozidla zn. E. A. v križovatke aj napriek tomu, že vodička zapla včas ľavé smerové svetlo a pred začiatkom odbočovania mala jazdiť obvyklým koridorom. Podľa znalca je už právnou otázkou, do akej miery mala vodička predpokladať, že bude predchádzaná v križovatke, kde by nemala byť predchádzaná podľa pravidiel cestnej premávky.

11. Znalec mal teda za to, že pri oboch variantoch nehodového deja mala vodička vozidla zn. E. A. možnosť vyhodnotiť v spätných zrkadlách, že v čase, kedy ona začala zatáčanie vľavo už bola predchádzaná vodičom motocykla N. a tak mala možnosť v oboch variantoch priebehu nehodového deja zrážke zabrániť tak, že by zatáčanie vľavo začala až po tom, ako ju predíde vodič motocykla

N.. Vodič motocykla zn. N. mal možnosť dopravnej nehode zabrániť (len) tak, že by nevykonával predchádzanie vozidla zn. E. A. v križovatke.

12. Pri svojom výsluchu na súdnom pojednávaní znalec H. V. doplnil, že nehodový dej riešil od okamihu, ako začal vodič motocykla zn. N. zrýchľovať a prechádzať do ľavého jazdného pruhu, resp. vľavo mimo koridor vozidla zn. E. A.. Uviedol to preto, že nehodový dej začal riešiť z rovnakých rýchlostí vozidla zn. E. A. aj motocykla zn. N., pretože tieto motocykle mali jazdiť dlhší čas za vozidlom zn. E. A., teda na začiatku nehodového deja sa museli pohybovať približne rovnakou rýchlosťou. Následne vodič motocykla zn. N. začal zrýchľovať, čím sa jeho rýchlosť zvyšovala a on sa približoval k vozidlu zn. E. A., pričom zároveň menil smer jazdy vľavo. Ak vodička sledovala túto situáciu v zrkadlách, tak ako uviedla, mohla alebo mala technické signály na to, aby vyhodnotila, že je predchádzaná motocyklom N.. Motocykel jednak zmenil smer jazdy k stredu vozovky a zároveň skracoval pozdĺžnu vzdialenosť medzi motocyklom a vozidlom A.. Podľa znalca tak v čase 2 sekundy pred zrážkou, kedy vodička vozidla zn. E. A. začínala meniť smer jazdy vľavo, už mohla vyhodnotiť, že dochádza k úkonu predchádzania. Na tento úkon mohla zareagovať v čase 1,5 sekundy pred zrážkou, korekciou vedenia vozidla tak, aby sa nepribližovala k stredu vozovky, čím by sa dokázala vyhnúť miestu zrážky a k dopravnej nehode by nedošlo. Po uplynutí reakčného času 1 sekundy by totiž za 0,5 sekundy dokázala zmeniť smer jazdy tak, aby dopravnej nehode zabránila. Čas 1 sekunda na reakciu znalec považoval v tomto prípade za predĺžený reakčný čas, normálny reakčný čas sa pohybuje okolo 0,7 sekundy, je kratší ako reakčný čas na brzdenie, pretože vodič neustále drží volant, takže stačí podneť a hneď môže konať.

13. Súd prvej inštancie si osvojil závery znaleckého posudku H. T. U. č. 10/2020 ako listinného dôkazu v predmetnom spore z dôvodu, že ho považoval za presvedčivejší, pretože znalec H. O. V. vo svojom znaleckom posudku č. 8/2022 pri prvom variante za technickú príčinu vzniku dopravnej nehody nepovažoval aj súčinnosť nesprávnej techniky jazdy žalobcu, pričom táto bola konštatovaná už v trestnom konaní a sám znalec v závere svojho znaleckého posudku na strane 49 v druhom odseku uvádza, že analýzou dopravnej nehody bolo zistené, že vodič motocykla zn. N. mal možnosť dopravnej nehode zabrániť tak, že by nepredchádzal v danom mieste, v križovatke vozidlo zn. E. A..

14. Súd prvej inštancie však zdôraznil, že obaja znalci pracovali len s hypotetickou verziou o nezapnutí ukazovateľa o zmene smeru jazdy vodičkou H. I., pričom (ako už bolo uvedené vyššie) v konaní nebolo preukázané, že by k zapnutiu tohto ukazovateľa skutočne nedošlo.

15. Zo správy Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Lučenec zo dňa 13.05.2022 súd prvej inštancie zistil, že tento správny orgán príslušný na prejednanie priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky neobdržal žiadny spisový materiál, na základe ktorého by uznal H. I. vinnou.

16. Na základe takto vykonaného dokazovania s poukazom na ust. § 427 ods. 1 a 2, § 428, § 431, § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „OZ“), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 15 ods. 2, 3, 5 písm. g), § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej aj „zákon č. 8/2009 Z.z.“) dospel súd prvej inštancie k záveru, že H. I. neporušila ustanovenie § 15 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. zakotvujúce povinnosť dať znamenie o zmene smeru jazdy. Keďže nebolo preukázané, že nemala zapnutý ukazovateľ o zmene smeru jazdy, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že ho zapnutý mala.

17. Na druhej strane v konaní bolo preukázané, že žalobca porušil ustanovenia § 15 ods. 5 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z. z., keď motorové vozidlo zn. E. A. predchádzal pri jazde cez križovatku a ustanovenie § 15 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z. z., keď pri predchádzaní motorového vozidla zn. E. A. nedodržel dostatočný bočný odstup od predchádzaného vozidla, pričom obe tieto skutočnosti sa podľa listinného dôkazu - znaleckého posudku H. U. priamo podieľali na vzniku dopravnej nehody. Aj v rámci trestného konania vznikli pochybnosti o tom, či sa žalobca plne venoval vedeniu motocykla a dostatočne sledoval situáciu v cestnej premávke. Aj zo záveru znaleckého posudku H. V. vyplýva, že analýzou dopravnej nehody bolo zistené, že vodič motocykla zn. N. mal možnosť dopravnej nehode zabrániť tak, že by nepredchádzal v križovatke vozidlo zn. E. A.. Súd prvej inštancie preto ustálil, že práve žalobca spôsobom svojej jazdy a porušením zákona č. 8/2009 Z. z. spôsobil stret vozidiel a zodpovedá za

vzniknutú škodu. V prípade, ak by nebol porušil ust. § 15 ods. 3 a ods. 5 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z.z., t. j. že by nebol predchádzal v križovatke a bol by zachovával dostatočný bočný odstup od vozidla zn. E. A., tak aj prípadná nesprávna technika jazdy vodičky zn. E. A., H. I. by nespôsobila vznik dopravnej nehody a následne škodu na zdraví žalobcu. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca ako vodič motocykla predchádzal vozidlo zn. E. A. v križovatke, kde to nebolo dovolené a tým vytváral kolíznu situáciu. Ako vyplynulo aj zo znaleckého posudku H. V., ktorý si dal vypracovať žalobca, vodička motorového vozidla zn. E. A., H. I. nemohla predpokladať, že v križovatke, kde to nie je dovolené ju žalobca bude predbiehať.

18. Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie uzavrel, že vodička motorového vozidla zn. E. A. H. I. nezodpovedá za vzniknutú škodu žalobcovi, nakoľko nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi jej konaním a škodou, ktorá vznikla na zdraví žalobcu, a preto ani žalovaná ako poisťovateľ motorového vozidla zn. E. A. nezodpovedá za škodu v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., keďže vodička poisteného vozidla H. I. neporušila žiadnu zo svojich povinností upravených v zákone č. 8/2009 Z. z. Podľa názoru súdu prvej inštancie vzhľadom na nepreukázanie jej zodpovednosti nebol dôvod prihliadnuť na liberáciu, na ktorú v konaní poukazovala žalovaná. Súd prvej inštancie podotkol, že obdobný právny názor v porovnateľnej skutkovej veci bol vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/17110/2010 zo dňa 28.03.2012, na ktorý v konaní poukázala aj žalovaná a podľa ktorého: „Jestliže tedy podle zjištěného skutkového stavu žalovaný před odbočováním z přímého úseku hlavní silnice dal znamení o změně směru jízdy vlevo, najel ke středu vozovky a zpomalil odpovídajícím způsobem rychlost jízdy, aniž vzhledem ke způsobu jízdy žalobce na motocyklu mohl včas ve zpětném zrcátku zaznamenat jeho předjížděcí manévry, je správný závěr odvolacího soudu o výlučné účasti žalobce na způsobení vzniklé škody. Žalobce totiž na veškeré znaky chystaného odbočování nereagoval a předjížděl vlevo odbočující vozidlo žalovaného zleva a jel přitom v obci nepovolenou rychlostí; byl to tedy on, kdo způsobem své jízdy vyvolal střet vozidel. Podle dovolatele povinnost odbočujícího řidiče nezahrnuje pouze povinnost zapnout ukazatel změny směru, ale také povinnost dbát zvýšené opatrnosti a neohrozit řidiče jedoucí za ním, případně přerušit odbočovací manévry a zabránit tak hrozícímu střetu s tím, že již samotné nesledování provozu za sebou značí porušení povinnosti o odbočování. Takové argumentaci nelze přisvědčit, neboť způsob jízdy žalovaného předtím, než začal odbočovat, nepředstavoval ohrožení za ním jedoucího vozidla, vždyť zpomalením ani najetím ke středu vozovky nebyla situace žalobce nepříznivě ovlivněna.“

19. Súd prvej inštancie dodal, že vzhľadom na nepreukázanie zodpovednosti vodičky H. I. za vzniknutú škodu žalobcovi na zdraví sa už bližšie nezaoberal nárokom žalobcu na zaplatenie bolestného, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a jej zvýšenia a z tohto dôvodu ani nevykonal za tým účelom navrhnutý dôkaz – vypočúvanie samotného žalobcu.

20. O nároku strán sporu na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej aj „CSP“) vzhľadom na plný úspech žalovanej v konaní. Dodal, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP osobitným uznesením.

21. Na záver odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko preddavky na trovy dôkazov zložené žalobcom vo výške 200,- € a žalovanou vo výške 100,- € na základe uznesenia Okresného súdu Lučenec č. k. 12C/47/2021-190 zo dňa 10.05.2022 ostali nespotrebované, rozhodol o ich vrátení po právoplatnosti napadnutého rozsudku.

22. Proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby a proti závislému II. výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, t.j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Žalobca v odvolaní vyčítal súdu prvej inštancie, že podrobil po obsahovej stránke kritike znalecký posudok H. O. V., keď uviedol, že tento znalec pri prvom variante nehodového deja za technickú príčinu vzniku dopravnej nehody nepovažoval aj súčinnosť nesprávnej techniky jazdy žalobcu, ktorá

bola konštatovaná už v trestnom konaní, hoci sám znalec v závere svojho znaleckého posudku na strane 49 v druhom ods.u uviedol, že analýzou dopravnej nehody bolo zistené, že vodič motocykla značky N. mal možnosť dopravnej nehode zabrániť tak, že by nebol predchádzal v križovatke vozidlo značky E. A.. Žalobca síce súhlasil s tým, že znalecký posudok ako každý dôkaz podlieha sudcovskému hodnoteniu dôkazov, avšak oproti iným dôkazom nemôže súd hodnotiť ich obsah, môže hodnotiť len vierohodnosť osoby znalca, či logičnosť správ ním podávaných. Tento dôkaz teda môže súd hodnotiť len nepriamo skúmaním, či odôvodnenie posudku je v súlade so všeobecnými skúsenosťami a poznatkami a či jeho odôvodnenie je logické, či znalec prihliadol na všetko, čo mu bolo na posúdenie predložené. Nemôže však hodnotiť obsah znaleckého posudku po stránke jeho správnosti z hľadiska odboru, pre ktorý bol znalec ustanovený, nakoľko pre takéto hodnotenie mu chýbajú odborné znalosti. Ak má súd pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, môže ich podľa názoru žalobcu odstrániť len tým, že znalcovi uloží, aby vec riadne vysvetlil alebo ustanoví iného znalca. Hoci súd prvej inštancie na znalecký posudok H. V. ako na nepresvedčivý neprihliadal, na pojednávaní konanom dňa 25.10.2022 nevyužil príležitosť na odstránenie „nedostatku“ spočívajúceho podľa súdu prvej inštancie v tom, že pri prvom variante nehodového deja znalec nepovažoval za technickú príčinu súčinnosť nesprávnej techniky jazdy žalobcu, nepoložil znalcovi otázku, či táto okolnosť bola technickou príčinou dopravnej nehody, ani sa nepokúsil tento nedostatok odstrániť. Pritom znalec pri prvom variante nehodového deja na strane 50 znaleckého posudku uviedol, že je právnou otázkou, do akej miery mohol vodič vozidla značky N. vyhodnocovať danú situáciu spôsobenú konaním vodičky vozidla značky E. A. (jazda pri pravom okraji vozovky bez zapnutého smerového svetla) tak, že táto bude pokračovať v jazde priamo. Rovnako na strane 53 znaleckého posudku znalec uviedol, že vodič vozidla značky N. mal možnosť dopravnej nehode zabrániť tak, že by nevykonával predchádzanie vozidla značky E. A. v križovatke, avšak opätovne uviedol, že posúdenie otázky, do akej miery sa táto skutočnosť podieľala na vzniku dopravnej nehody a do akej miery mohol vodič motocykla značky N. vyhodnocovať situáciu spôsobenú konaním vodičky tak, že táto bude pokračovať v jazde priamo je otázkou právnou. Podľa žalobcu mal teda súd prvej inštancie na odstránenie ním vytykáneho nedostatku znaleckého posudku buď položiť znalcovi doplňujúcu otázku, prípadne mohol nariadiť sám znalecké dokazovanie, čo neurobil. Namiesto toho len konštatoval, že z uvedeného dôkazu pri hodnotení skutkového stavu veci nevychádzal, ale osvojil si skutočnosti vyplývajúce z listinného dôkazu, znaleckého posudku vypracovaného v inom, v trestnom konaní.

24. Odňatie práva na spravodlivý proces videl žalobca v tom, že vzhľadom na vyššie uvedené je rozsudok súdu prvej inštancie prekvapivý, nakoľko žalobca nemohol mať tušenie, že súd prvej inštancie nebude z jemu dovtedy neznámych výhrad voči znaleckému posudku H. V. z tohto pri hodnotení skutkového stavu veci vychádzať. Žalobcovi nemohli byť vopred známe výhrady súdu voči znaleckému posudku, skutočnosť, že na znalecký posudok vôbec nebude prihliadať, naopak že si osvojí odborné závery znaleckého posudku vypracovaného H. U. v trestnom konaní. Navyše tým, že sa H. U. odmietol akýmkoľvek spôsobom v konaní pred súdom prvej inštancie k svojmu znaleckému posudku vyjadriť, žalobca nemal možnosť závery tohto znalca preskúmať. Žalobca mohol jeho závery spochybňovať jedine tým spôsobom, že v konaní predložil súkromný znalecký posudok, pričom znalec H. V. sa na pojednávaní konanom dňa 25.10.2022 vyjadril aj k záverom znaleckého posudku H. U.. Žalobca bol názoru, že od neho nemožno požadovať, aby vedel, že nepostačuje jeden znalecký posudok pre účely preukázania odlišných skutkových záverov pri riešení odbornej otázky, ako boli závery H. U. v jeho znaleckom posudku, navyše pokiaľ v konaní pred súdom prvej inštancie bol znalec H. V. aj vypočutý, zo strany súdu mu neboli kladené otázky a protistrana nenavrhovala vykonanie ďalšieho znaleckého dokazovania na prípadné sporné otázky, pričom (ako už bolo uvedené vyššie) ani samotný súd prvej inštancie nenariadil znalecké dokazovanie. Tým, že súd prvej inštancie neupovedomil strany sporu, že znalecké dokazovanie vykonané H. V. bude považovať za nedostatočné, či nevierohodný dôkaz, ani neuviedol dôvody, na základe ktorých k tomu dospel, nevytvoril stranám sporu v priebehu konania priestor reagovať na vzniknutú situáciu uplatnením primeraných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vo vzťahu k uplatneniu ich subjektívnych práv a oprávnených záujmov, čím porušil ich právo na spravodlivý proces.

25. Žalobca ďalej poukázal na to, že v konaní nemal možnosť klásť H. U. akékoľvek otázky, hoci sa o to snažil, najmä za situácie, keď súd prvej inštancie svoje skutkové zistenia založil výlučne na záveroch znaleckého posudku H. T. U.. Z hľadiska vierohodnosti tohto znaleckého posudku súdu prvej inštancie nevedilo, že H. U. vypracoval prvý variant nehodového deja podľa skutkových tvrdení vodičky vozidla značky E. A., ktorý ako celok bol technicky neprijateľný, druhý variant vypracoval podľa svedka H. S.,

ktorý začína v čase 1,3 sekundy pred zrážkou, kedy motocykel značky N. mal jazdiť už rýchlosťou 47 km/hod., ktorý je v rozpore s tvrdeniami tak svedkov, ako aj vodičky vozidla značky E. A., že jazdili dlhší čas za sebou a napokon vypracoval tretí variant podľa tvrdení svedka Q., ktorý je v rozpore s určením konečnej polohy vozidla značky E. A. na železničnej ulici, pri ktorom už v okamihu 2,4 sekundy, kedy mala vodička značky E. A. začínať meniť smer jazdy, bola rýchlosť motocykla značky N. 38 km/hod., rýchlosť vozidla značky E. A. XX km/hod., a teda pokiaľ tvrdenia tak svedkov, ako aj vodičky, že motocykle a jej vozidlo jazdili dlhší čas za sebou, muselo prísť už predtým k zvýšeniu rýchlosti motocykla z rýchlosti, ktorou malo jazdiť vozidlo značky E. A. z 26 na 38 km/hod. a zákonite teda aj keď zníženiu pozdĺžnej vzdialenosti vozidiel, čo mohla vodička vozidla značky E. polo rozpoznať. Napokon súdu prvej inštancie z hľadiska vierohodnosti znaleckého posudku H. U. nevadilo ani to, že odmietol zodpovedať akékoľvek otázky strán sporu vo vzťahu k jeho znaleckému posudku.

26. V tejto súvislosti za inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a podľa žalobcu aj mala, považoval skutočnosť, že na návrh žalovanej súd prvej inštancie vypočúval H. U. k jeho znaleckému posudku v procesnom postavení svedka.

27. K samotnému zisteniu skutkového stavu súdom prvej inštancie žalobca uviedol, že súd prvej inštancie vyhodnotil výpovede svedkov a ich vierohodnosť jednostranne v neprospech žalobcu, jeho skutkové zistenia nie sú správne. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že podpísaný záznam z dopravnej nehody neobsahuje informáciu, že vodička vozidla značky E. A. nemala zapnutý ukazovateľ zmeny smeru jazdy, z čoho vyvodil, že uvedenú skutočnosť svedkovia Q. a S. príslušníkom polície neuvádzali, žalobca k tomu uviedol, že záznam z dopravnej nehody spisuje policajt, svedkovia nemajú možnosť do jeho obsahu zasahovať. Na druhej strane tento záznam o dopravnej nehode neobsahuje ani informáciu, že vodička vozidla značky E. A. mala ukazovateľ zmeny smeru jazdy zapnutý. Súd prvej inštancie teda tento záznam mohol vyhodnotiť aj v neprospech vodičky značky Volkswagen Polo tým spôsobom, že v ňom nie je uvedené, že mala tento ukazovateľ v čase nehody zapnutý. Podľa žalobcu súd prvej inštancie zo záznamu jednostranne vyvodil z neho nevyplývajúce skutkové zistenie, že svedkovia S. a Q. príslušníkom polície neuviedli, že by svedkyňa I. ukazovateľ zmeny smeru jazdy nedala. Poukázal na zápisnicu z hlavného pojednávania konaného dňa 06.10.2020 v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 2T/121/2020, kde samotná svedkyňa I. rozpor v predchádzajúcich výpovediach o zapnutí ukazovateľa zmeny smeru jazdy odôvodnila nasledovne : „Vypovedala som tak preto, lebo má v tomto zneistili svedkovia, ktorí od začiatku tvrdili, že som nedala smerovku.“ Súd prvej inštancie tak nevierohodnosť svedkov vypovedajúcich pred ním osobne a bezprostredne založil na tom, že bezprostredne po nehode nemali uvádzať, že vodička značky E. A. nemala zapnutý ukazovateľ zmeny smeru jazdy, hoci práve táto vodička zmenu vo svojej výpovedi odôvodňovala práve tým, že hneď po nehode jej svedkovia vraveli, že smerovku nedala.

28. Jednostrannosť hodnotenia dôkazov zo strany súdu prvej inštancie videl žalobca aj v tom, že podľa rovnako prísnych kritérií súd prvej inštancie nehodnotil výpoveď svedkyne I., ktorá až dodatočne po spracovaní znaleckého posudku H. U. začala jednoznačne tvrdiť, že mala zapnuté smerové svetlo. Rovnako súd prvej inštancie nehodnotil kriticky skutočnosť (uvádzanú už vyššie), že jej opis priebehu dopravnej nehody je úplne technicky neprijateľný.

29. Za nesprávne považoval žalobca aj skutkové zistenia súdu prvej inštancie zo zápisnice z vyšetrovacieho pokusu zo dňa 23.01.2020. Keď svedok S. v zápisnici uviedol, že ani žalobca ani vodička značky E. A. nemali smerovku, vyjadroval sa iba ku konkrétnemu okamihu vo vzťahu k polohe vozidiel, nie k celkovému priebehu nehody.

30. Žalobca v odvolaní poukázal na závery znaleckého posudku H. V., z ktorých vyplynulo, že pri oboch variantoch priebehu nehodového deja, teda či už vodička značky E. A. mala alebo nemala zapnuté ľavé smerové svetlo, mohla pred začatím zatáčania vyhodnotiť, že je žalobcom predchádzaná, odbočovanie začala v čase, keď už bola predchádzaná, a teda mohla zabrániť zrážke tým, že by nezačala zatáčanie vozidla v čase, keď už bola predchádzaná motocyklom značky N.. Podľa žalobcu sú podstatné aj zistenia znalca H. V. vo vzťahu k znaleckému posudku H. U. v tom smere, že pokiaľ podľa výpovedí svedkov S. a Q., ako aj svedkyne I. motocyklisti jazdili za jej vozidlom dlhší čas približne rovnakou rýchlosťou, potom vodič motocykla musel začať zrýchľovať z rýchlosti, ktorou sa pohybovalo vozidlo značky E. A., toto sa začínalo podstatne skôr, ako sú body, v ktorých bolo H. U. začaté riešenie nehodového deja, preto už skôr mohla vodička vozidla značky E. A. sledovať, že dochádza k približovaniu motocykla,

pričom aj pri reakčnom čase 1 sekunda by postačovalo, ak by pol sekundy pred zrážkou natočila volant vpravo a dokázala by zrážke zabrániť, keď samotný reakčný čas 1 sekunda je už predĺžený reakčný čas, normálny reakčný čas na riadenie sa pohybuje okolo 0,7 sekundy, nakoľko na rozdiel od brzdenia vodič pri zatáčaní vozidla drží volant a na podnet môže hneď konať.

31. Žalobca mal taktiež sa to, že v dôsledku nesprávne zisteného skutkového stavu veci jednostranne a v neprospech žalobcu súd prvej inštancie nesprávne stanovil mieru účasti jednotlivých prevádzok na vzniku škody v zmysle § 431 OZ s ohľadom na § 15 ods. 2 a § 19 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z.

32. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

33. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Bola názoru, že v napadnutom rozsudku sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal so skutkovým aj právnym stavom veci, náležite ho odôvodnil. Podľa žalovanej z obsahu odvolania nevyplývajú odborné argumenty bližšie špecifikujúce odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

34. Pokiaľ žalobca poukázal na znalecký posudok H. V. ním predložený v konaní, ktorý považuje za jediný vykonaný dôkaz pred súdom na posúdenie otázky, na ktorej zodpovedanie sú potrebné odborné znalosti, sám ho neskôr konfrontuje so znaleckým posudkom H. U. vyhotoveným pre účely trestného konania a vykonaného v tomto civilnom sporovom konaní ako listinný dôkaz, čo však neznižuje jeho odbornú a dôkaznú silu oproti znaleckému posudku H. V. s poukazom na čl. 15 ods. 2 CSP. Žalovaná nesúhlasila so žalobcom, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil len na znaleckom posudku H. U., pričom poukázala na bod 49. odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého je evidentné a preskúmateľné, ktoré dôkazy súd prvej inštancie vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Na rozdiel od žalobcu mala za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam postupujúc pri hodnotení dôkazov v súlade s § 191 ods. 1 CSP.

35. Skutočnosť, že rozsudok je pre žalobcu nepriaznivý automaticky neznamená, že je nezákonný, resp. že ním bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vytvoril žalobcovi dostatočný priestor na realizáciu jeho procesných práv, umožnil mu dodatočne v priebehu konania predložiť znalecký posudok H. V.. Taktiež podľa žalovanej neobstojí stanovisko žalobcu o prekvapivosti rozhodnutia. Žalobcovi boli od začiatku súdneho konania známe postoje žalovanej spochybňujúcej nárok žalobcu, výpovede svedkov a závery znaleckého posudku H. V.. Taktiež mu bol známy obsah trestného spisu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/121/2020, na ktorý sám v žalobe poukázal. Podľa názoru žalovanej bol žalobcovi známy aj postoj súdu prvej inštancie, ktorý reflektoval na dôkazné návrhy sporových strán pri objektívnom zistení skutkového stavu veci, nezamietal návrhy sporových strán na vykonanie dôkazov.

36. Žalovaná na podporu svojej argumentácie poukázala na priebeh konania pred súdom prvej inštancie, a to že už na pojednávaní konanom dňa 10.05.2022 súd prvej inštancie postupom podľa § 181 ods. 2 CSP určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné. Za sporné označil závery ZP H. V., okolnosť, či dala vodička motorového vozidla zn. E. A. p. I. znamenie o zmene smeru jazdy doľava. Nespornými boli okolnosti, že dňa 14.10.2019 došlo k dopravnej nehode, žalobca si (vopred pred podaním žaloby – upresňujúca poznámka odvolacieho súdu) neuplatnil nárok u žalovanej ako poisťovateľa a taktiež, že osobné motorové vozidlo p. I. v čase dopravnej nehody bolo povinne zmluvne poistené u žalovanej. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, ktoré z navrhnutých dôkazov zo strany žalobcu a žalovanej vykoná. V rámci predbežného právneho posúdenia sporu, súd prvej inštancie uviedol, že spor posúdi podľa ustanovení § 427, § 428 a § 431 Občianskeho zákonníka. Taktiež na pojednávaní konanom dňa 16.03.2023 boli strany sporu opätovne upozornené na obsah vyjadrenia súdu na pojednávaní konanom dňa 10.05.2022, čím dal súd prvej inštancie sporovým stranám jasne najavo, ako vníma predmetný spor, ako o predmetnom spore uvažuje, a to aj po vykonaných dôkazoch. Žalobca si tak bol vedomý svojej procesnej a dôkaznej situácie a na základe tohto vyjadrenia súdu mal žalobca dostatok možností i času zvážiť svoj ďalší procesný postup v rámci procesného útoku, pričom túto možnosť nevyužil, nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov, nepožiadaval o poskytnutie primeranej lehoty na zaslanie návrhu na vykonanie dôkazov, naopak uviedol, že nemá žiadne návrhy na dokazovanie.

37. Tvrdenie žalobcu, že nemal možnosť predpokladať, že súd prvej inštancie bude považovať znalecké dokazovanie znaleckým posudkom H. V. za nedostatočné, či nevierohodné, označila žalovaná za úmyselne skresľujúce a nesprávne, pretože súd prvej inštancie posudzoval tento znalecký posudok v kontexte všetkých vykonaných dôkazov, pričom dospel k záveru, že znalecký posudok H. U. je presvedčivejší.

38. Žalovaná preto zhrnula, že v kontexte celého konania pred súdom prvej inštancie v žiadnom prípade nie je možné dospieť k záveru, že súd žalobcovi (nesprávnym) procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces, prípadne že by konanie súdu trpelo inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rovnako tak sa žalovaná nedomnieva, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam alebo že by rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

39. Žalobca v odvolacej replike trval na podanom odvolaní. Mal za to, že na rozdiel od žalovanej v odvolacom konaní uviedol konkrétne námietky a konkrétne skutočnosti, ktoré vytyka napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie. V ďalšom texte odvolacej repliky v podstate zopakoval svoju argumentáciu uvedenú už v odvolaní. Osobitne reagujúc na vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu zdôraznil, že nenamietal, že by súd prvej inštancie nebol vykonal dokazovanie, ale že naň pri svojom rozhodnutí neprihliadal. Navyše podľa žalobcu žalovaná majúca výhrady k znaleckému posudku ním predloženému mala navrhnúť vykonanie znaleckého dokazovania na preukázanie svojich tvrdení. Pre žalobcu tak nemalo procesný význam navrhovať ďalšie znalecké dokazovanie, pretože pokiaľ neboli zo strany žalovanej či súdu produkované iné dôkazy k tejto odbornej otázke, bolo by irelevantné, či žalobca na preukázanie skutočností, na ktoré sú potrebné odborné znalosti, predloží jeden, dva, či tri znalecké posudky. Žalobca trval na tom, že mu neboli známe dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie na pred ním vykonané znalecké dokazovanie neprihliadal a súd prvej inštancie mohol ním vytykaný nedostatok znaleckého posudku, na ktorom svoje rozhodnutie založil, a ktorý stranám nebol známy, odstrániť veľmi jednoducho položením otázky znalcom, či za príčinu dopravnej nehody v prvom variante považoval aj súčinnosť nesprávnej techniky jazdy žalobcu. Súd prvej inštancie však takúto otázku znalcom nepoložil a na absencii tohto tvrdenia v znaleckom posudku založil dôvod, pre ktorý na znalecký posudok H. V. ako celok vôbec neprihliadal, pričom je neprimerané vyžadovať a očakávať od žalobcu ako strany sporu, aby takéto myšlienkové pochody súdu prvej inštancie vopred predpokladal a procesne na nich reagoval. Naopak, vo vzťahu k znaleckému posudku H. U. súd prvej inštancie prehliadol viacero nedostatkov, na ktoré poukázal už v podanom odvolaní. Na záver žalobca zopakoval svoju odvolaciu argumentáciu ohľadne hodnotenia nevierohodnosti výpovedí svedkov Q. a S. a jednostranného hodnotenia obsahu záznamu z dopravnej nehody v jeho neprospech zo strany súdu prvej inštancie.

40. Žalovaná v odvolacej duplike poukázala na to, že obsahom odvolacej repliky žalobcu sú rovnaké a opakujúce sa tvrdenia a úvahy, ktoré uvádzal v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolaní a ku ktorým už žalovaná vyjadrila svoj nesúhlasný postoj, ktorý nemá dôvod meniť. Opätovne uviedla, že žalobca len opakovane a nekriticky poukazuje na závery vyplývajúce zo znaleckého posudku H. V. vyhotoveného na jeho objednávku, ktorý považuje za jediný správny a nespochybniteľný vykonaný dôkaz pred súdom na posúdenie otázky, na ktorú sú potrebné odborné znalosti a to bez ohľadu na to, že pred súdom prvej inštancie bol vykonaný ako listinný dôkaz aj znalecký posudok H. U. vyhotovený pre potreby trestného konania. Ďalšími nespochybniteľnými dôkazmi sú z „objektívneho“ pohľadu žalobcu výpovede svedkov p. S. (vodič motocykla) a p. Q. (vodič motocykla), t. j. kamarátov žalobcu. Žalovaná považovala výpovede týchto svedkov za účelové, pretože sa rôznili v trestnom aj v civilnom konaní. Napokon podľa žalovanej žalobca (úspešne) odfiltroval aj závery plynúce z rozhodnutí trestných súdov (rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/121/2020 a uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To 117/2020), ktoré boli v rámci dokazovania prečítané súdom prvej inštancie, pričom už v týchto konaniach súdy riešili a vyriešili tú najzásadnejšiu otázku týkajúcu sa toho, či vodička (H. I.) motorového vozidla E. A. zapla alebo nezapla svetelný smerový ukazovateľ, tzv. smerovku, pri zmene smeru jazdy. Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom uznesení sp. zn. 4To 117/2020 na str. 6 a nasl. presne uvádza, na základe akých skutočností, dôkazov a úvah dospel k svojmu rozhodnutiu. Všetky ďalšie vykonané dôkazy pred súdom prvej inštancie, ktoré nesvedčia v prospech žalobcu, teda považuje žalobca za neobjektívne, nekonkrétne.

41. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 ods. 1 CSP preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP, z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP

a mimo nich v zmysle § 380 ods. 2 CSP v rozsahu vád týkajúcich sa procesných podmienok, ktoré vady nezistil, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v odvolaní napadnutých výrokoch vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej, na toto v celom rozsahu poukazuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu uvádza:

42. Pokiaľ žalobca v odvolaní vyčítal súdu prvej inštancie, že prekročil svoje kompetencie pri hodnotení záverov znaleckého posudku H. V., keď konštatoval, že znalec neprihliadol na skutočnosť, že technickou príčinou vzniku dopravnej nehody aj pri prvom variante nehodového deja bola aj nesprávna technika jazdy žalobcu, čo bolo konštatované už v trestnom konaní, k tomu odvolací súd uvádza, že samotný znalec vo svojom znaleckom posudku uviedol, že otázka, do akej miery sa skutočnosť, že vodič motocykla značky N. mal možnosť dopravnej nehode zabrániť tak, že by nevykonával predchádzanie vozidla zn. E. A. v križovatke a otázka, do akej miery mala vodička vozidla zn. E. A. predpokladať, že bude predchádzaná v križovatke, kde by podľa pravidiel cestnej premávky nemala byť predchádzaná, sú otázkami právnymi. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 15 ods. 3 a § 15 ods. 5 písm. g) zákona č. 8/2009 Z.z. túto otázku vyhodnotil tak, že príčinou vzniku kolíznej situácie, ktorá predchádzala bezprostredne nehodovej udalosti, bola nesprávna technika jazdy vodiča motocykla zn. N., keď ustálil, že práve žalobca spôsobom svojej jazdy a porušením zákona č. 8/2009 Z.z. spôsobil stret vozidiel a zodpovedá za vzniknutú škodu, nakoľko ak by príslušné ustanovenia zákona neporušil, t. j. nebol by predchádzal v križovatke, tak aj prípadná nesprávna technika jazdy vodičky vozidla zn. E. A. H. I. by nebola spôsobila vznik dopravnej nehody a následne by nebolo došlo ku škode na zdraví žalobcu. Súd prvej inštancie teda neprehodnocoval odborné závery znalca H. V., iba po právnej stránke vyhodnotil, aké porušenie právnej povinnosti bolo pre vznik škody rozhodujúce. Nemožno sa teda ani stotožniť s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie na znalecký posudok H. V. neprihliadol, práve naopak dostatočným spôsobom sa s jeho závermi vysporiadal porovnávajúc ich aj so závermi uvedenými v znaleckom posudku H. U.. Právne posúdenie predpokladov zodpovednosti za škodu je vecou súdu, preto za tým účelom nebolo potrebné klásť znalci H. V. doplňujúcu otázku ohľadne príčin nehodového deja, resp. vzniku škody na zdraví žalobcu. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nekonštatoval, že by znalecký posudok H. V. bol nevierohodným dôkazom, uviedol len, že znalecký posudok H. U. je presvedčivejší. So závermi znaleckého posudku H. V. sa náležite vysporiadal.

43. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti súd prvej inštancie na odstránenie prípadných nedostatkov znaleckého posudku, na ktorých posúdenie treba odborné znalosti, nemôže sám nariadiť znalecké dokazovanie, nakoľko v zmysle § 207 ods. 1 CSP môže tento dôkaz vykonať len na návrh sporovej strany.

44. Pokiaľ žalobca vidí porušenie jeho práva na spravodlivý proces v tom, že rozsudok súdu prvej inštancie je prekvapivý, nakoľko neoznámil stranám sporu vopred (pred vyhlásením rozsudku) výhrady voči znaleckému posudku H. V. a tým im nevytvoril priestor na to reagovať uplatnením primeraných prostriedkov procesného útoku, či procesnej obrany, teda v podstate považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé pre údajné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/136/2018 zo dňa 27. 09. 2018, ktoré sa vyjadrovalo k obdobnej povinnosti vyjadrenej v § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a v dôvodoch ktorého sa okrem iného uvádza: „Z povahy tejto procesnej povinnosti je však zrejmé, že k zhojeniu („skonzumovaniu“) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. bol súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere bola daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil. Bolo by neefektívne, ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 118 ods. 2 O. s. p. súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracáť na ďalšie konanie, hoci účastník konania mal možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mal možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdov v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí. Preto uvedená námietka, aj keby bola dôvodná,

nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad súdneho konania, a teda porušenia práva na spravodlivý proces (viď rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo 236/2010, 6 Cdo 417/2015, 6 Cdo 17/2017).“

45. Z uvedeného teda vyplýva, že prípadná prekvapivosť rozsudku súdu prvej inštancie ohľadne hodnotenia záverov znaleckých posudkov v zmysle ustálenej judikatúry najvyššej súdnej autority nie je porušením práva strany sporu na spravodlivý proces, pretože žalobca v samotnom odvolaní už mal priestor a využil ho na reakciu na tieto závery súdu prvej inštancie, v odvolaní uplatnil odvolacie námietky podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda napádal závery súdu prvej inštancie, pričom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu dá odpoveď odvolací súd.

46. V druhom rade odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nevylúčil, že za splnenia predpokladov, s ktorými pracoval H. V. v znaleckom posudku mohlo dôjsť k potenciálnemu odvráteniu škodlivých následkov dopravnej nehody okamžitou reakciou zo strany H. I.. Súd prvej inštancie sa s touto okolnosťou vysporiadal tak, že prípadná nesprávna technika jazdy vodičky vozidla zn. E. A. H. I. by nespôsobila vznik dopravnej nehody a následne škodu na zdraví žalobcu, ak by žalobca nebol predchádzal v križovatke, pričom H. I. nemohla predpokladať, že v križovatke, kde to nie je dovolené, ju bude žalobca predbiehať, čím súd prvej inštancie vlastne konštatoval, že aj keď potenciálne H. I. za veľmi priaznivých okolností a za okamžitej reakcie mohla dopravnej nehode zabrániť, nebolo to možné od nej očakávať, spoliehať sa na to, nebolo preukázané porušenie jej právnej povinnosti, ktoré by prispelo k dopravnej nehode a zdôraznil, že obaja znalci pri jednom z viacerých variantov nehodového deja pracovali len s hypotetickým predpokladom, že nezapla ukazovateľ o zmene smeru jazdy doľava. Ako správne konštatoval sám žalobca v odvolaní len v prípade, ak by mal súd pochybnosti o správnosti odborných záverov znaleckých posudkov (nie právnych otázok), bolo by na procesnej aktivite žalovanej, aby v konaní navrhla ako dôkaz vykonanie ďalšieho znaleckého dokazovania. Preto nemohlo byť porušené právo žalobcu na spravodlivý proces tým, že prípadným neoznámením výhrad súdu voči odborným záverom ním v konaní predloženého znaleckého posudku by mu bolo upreté právo uplatniť prostriedky procesného útoku, nakoľko procesná aktivita by bola na strane žalovanej.

47. K odvolacím námietkam žalobcu ohľadne skutkového zistenia súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že by H. I. nedala v križovatke ukazovateľ o zmene smeru jazdy doľava, odvolací súd uvádza, že je na poškodenom (žalobcovi), aby preukázal predpoklady zodpovednosti za škodu, ktorými sú protiprávnosť konania (resp. opomenutia konania) ako príčina vzniku škody, samotný vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, pričom tieto predpoklady musia byť splnené kumulatívne. Zavinenie sa pri tomto druhu zodpovednosti za škodu spôsobenú osobitnou povahou prevádzky motorových vozidiel, resp. ich stretom neskúma, nakoľko sa jedná o objektívnu zodpovednosť, má význam len pri posudzovaní miery účasti na škode (viď napr. R 64/1972: „Objektívnu mieru účasti na vzniknutej škode vyjadruje aj prípadné zavinené konanie alebo opomenutie niektorého prevádzateľa (niektorých prevádzateľov), ak ním bola založená príčinná súvislosť vedúca k vzniku škody. Ak ide o také okolnosti, alebo také konanie alebo opomenutie, s ktorými škodlivý výsledok nebol v príčinnej súvislosti, nie je splnený zákonný predpoklad účasti na vzniknutej škode, a teda nevzniká ani zodpovednosť, ani dôvod na vyporiadanie.“). Záznam z dopravnej nehody spísaný bezprostredne po nehode neobsahuje ani údaj o tom, že H. I. na vozidle nemala zapnutý ukazovateľ o zmene smeru jazdy, ani že tento ukazovateľ zapnutý mala. Tento dôkaz teda nepreukazuje, že H. I. daný ukazovateľ zmeny smeru jazdy nezapla. Pokiaľ žalobca poukazuje na výpoveď svedkyne I. v trestnom konaní dňa 06.10.2020, kedy predchádzajúci rozpor vo svojich výpovediach, či dala alebo nedala znamenie o zmene smeru jazdy vysvetľovala tým, že ju v tom zneistili svedkovia, ktorý od začiatku tvrdili, že smerovku nedala, odvolací súd k tomu uvádza, že svedkyňa nešpecifikovala, čo myslela pod výrazom „od začiatku“. Svedkovia S. a Q. (ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie) prvýkrát vo veci v trestnom konaní vypovedali dňa 25.11.2019. Teda nie bezprostredne po nehode. Preto nemožno overiť záver žalobcu, že hneď po nehode jej svedkovia vraveli, že smerovku nedala. Zo záznamu o dopravnej nehode spísanom bezprostredne po nehode nevyplýva, že by jej alebo príslušníkovi policajného zboru spisujúcemu záznam túto okolnosť uviedli už v tom čase. Preto výpoveď svedkyne I. možno chápať aj v tom zmysle, že na základe predchádzajúcich výpovedí svedkov Q. a S. v trestnom konaní bola zneistená, či v čase dopravnej nehody dala alebo nedala smerovku. Odvolací súd pre úplnosť podotýka, že v tomto prípade pre posúdenie nesplnenia predpokladov zodpovednosti za škodu nie je potrebné konštatovanie, že svedkyňa I. znamenie o zmene smeru jazdy dala, postačuje zistenie, že nebolo preukázané, že znamenie o zmene smeru jazdy nedala.

48. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že v prípade, ak by nebol žalobca porušil ustanovenie § 15 ods. 3 a ods. 5 písm. g) zákona č. 8/2009 Z.z., t. j. že by nebol predchádzal v križovatke a bol by zachovával dostatočný bočný odstup od vozidla značky E. A., tak aj prípadná nesprávna technika jazdy vodičky vozidla značky E. A. H. I. by nebola spôsobila vznik dopravnej nehody a následne škodu na zdraví žalobcu. Žalobca ako vodič motocykla zn. N. predchádzal vozidlo zn. E. A. v križovatke, kde to nebolo dovolené a tým vytváral kolíznu situáciu. Aj podľa odvolacieho súdu nebolo možné od H. I. očakávať, že v dôsledku kolíznej situácie, ktorú vyvolal žalobca táto odvráti škodlivé následky následnej dopravnej nehody, zabráni dopravnej nehode, preto pre účely posúdenia miery účasti žalobcu a H. I. na vzniku škody nebolo z právneho hľadiska potrebné vyhodnocovať závery H. O. V. o tom, v akom reakčnom čase mohla nehode zabrániť. Z tohto pohľadu sú právne bezvýznamné aj prípadné rozpory znaleckého posudku H. U., ktoré v ňom vidí žalobca ohľadne technickej neprijateľnosti verzie vodičky H. I. o priebehu nehodového deja, či v tom, kedy motocykel zn. N. začal s predbiehacím manévrom a v akej rýchlosti jazdil bezprostredne pred samotným predbiehacím manévrom. Žalobca nemal v križovatke vôbec predbiehať, mal tak v hypotetickom prípade, že vozidlo zn. E. A. jazdilo pri pravom okraji vozovky a nebol na ňom zapnutý ukazovateľ o zmene smeru jazdy, ako aj v hypotetickom prípade, že jazdilo obvyklým spôsobom a bol na ňom zapnutý ukazovateľ o zmene smeru jazdy vyčkať, kým motorové vozidlo zn. E. A. prejde cez križovatku, či už zabočením doľava alebo pokračovaním v smere jazdy rovno a nie spoliehať sa na to, že motorové vozidlo zn. E. A. prípadne jazdiace pri pravom kraji vozovky a nedávajúce znamenie o zmene smeru jazdy doľava (čo v konaní preukázané nebolo) pôjde rovno. Pri posudzovaní okolností dopravnej nehody a miery účasti na spôsobení vzniknutej škody je totiž potrebné vychádzať z dôvery účastníka cestnej premávky v rešpektovanie jej pravidiel zo strany ostatných jej účastníkov. Preto od H. I. nebol možné očakávať, že si v spätných zrkadlách včas všimne predbiehací manéver žalobcu vykonávaný v križovatke a bude na tento okamžite reagovať. Na podporu tohto názoru odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 974/2002 zo dňa 29.05.2003, podľa ktorého: „Nemožno súhlasiť s názorom dovolateľa, že jeho konanie treba posudzovať izolovane od konania žalovaného a že – takto posudzované – vzniknutá škoda je v príčinnej súvislosti len s konaním žalovaného, ktorý neprispôbil rýchlosť a spôsob svojej jazdy nedovolenému počínaniu žalobcu na vozovke a nezabránil tak stretu vozidiel. Za hlavnú a jedinú príčinu stretu nemožno považovať izolovane iba tú okolnosť, že žalovaný narazil zozadu do vozidla žalobcu, teda že nezastavil pred vozidlom žalobcu, ale aj tú okolnosť, že žalobca zastavil na zakázanom mieste na vozovke, kam vošiel v priamom rozpore s vodorovným dopravným značením a v rozpore s pravidlami cestnej premávky tam zostal stáť s časťou svojho vozidla zasahujúcou do jazdnej dráhy vozidiel idúcich za ním. Žalobca celú situáciu v cestnej premávke vyvolal, a to nielen priamym porušením jeho povinností vodiča, ale aj neobvyklým počínaním, spoliehajúc sa na to, že ostatní účastníci cestnej premávky budú jeho nedovolený spôsob jazdy rešpektovať a prispôbia sa mu. Pri hodnotení miery účasti oboch účastníkov na vzniku škody je teda potrebné prihliadnuť aj na to, že zo strany žalovaného nešlo o reakciu na situáciu v bežných medziach rizika cestnej premávky, ale o reakciu na nedovolené a nezvyčajné počínanie žalobcu. Ak by sa žalobca správal v súlade s dopravnými predpismi a neotáčal sa cez dvojitzú plnú čiaru do protismeru a na zakázanom mieste nezostal stáť s presahom do jazdnej dráhy za ním idúcich vozidiel, k stretu oboch vozidiel by nepochybne nedošlo.“ Citovaný rozsudok síce prihliadal na iné okolnosti dopravnej nehody a akceptoval pričítanie čiastočnej miery účasti na spôsobení vzniknutej škody aj žalovanému (druhému prevádzkovateľovi motorového vozidla), nakoľko prekročil maximálnu povolenú rýchlosť v mieste nehody, čím tiež porušil právnu povinnosť, avšak jeho závery pre posúdenie miery účasti na spôsobení vzniknutej škody sú použiteľné aj na tento prípad, pri ktorom sa žalobca správal v rozpore s pravidlami cestnej premávky a kolíznu situáciu vyvoval, pričom nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti zo strany prevádzkovateľky motorového vozidla zn. E. A. H. I..

49. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje odvolací súd za nadbytočné odstraňovanie prípadných rozporov znaleckého posudku H. T. U., ktoré mu v odvolaní vytyka žalobca, ako aj výsluch H. U. k záverom jeho znaleckého posudku vykonaný v konaní pred súdom prvej inštancie. Preto odvolací súd v okolnostiach tohto prípadu nevzhladol inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci spočívajúcu podľa žalobcu v tom, že na návrh žalovanej súd prvej inštancie vypočúval H. U. k jeho znaleckému posudku vypracovanému v trestnom konaní v procesnom postavení svedka a tento s odkazom na povinnosť mlčanlivosti odmietol na prípadné otázky strán sporu v konaní odpovedať.

50. Napokon odvolací súd poukazuje na ust. § 193 CSP, v zmysle ktorého je súd o. i. viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal. Argumentum a contrario možno z tohto ustanovenia vyvodiť, že súd v civilnom sporovom konaní nemôže prijať odlišné závery týkajúce sa naplnenia skutkovej podstaty trestného činu, v tomto prípade trestného činu ublíženia na zdraví oproti záverom prijatým v trestnom konaní, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie o vine, či nevine obžalovaného. Prípadná miera účasti svedkyne H. I. na vzniku škody, na ktorej trvá žalobca v tomto civilnom sporovom konaní, by spochybnila záver trestných súdov, že nebolo bez pochybností preukázané, že obžalovaná H. I. nedala v križovatke znamenie o zmene smeru jazdy doľava. Ak by totiž trestné súdy konštatovali opačný záver, museli by nevyhnutne konštatovať nedbanlivosť obžalovanej a tým naplnenie skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, obžalovaná by tak bola prispela k dopravnej nehode majúcej za následok ublíženie na zdraví žalobcu (v trestnom konaní v pozícii poškodeného). Nakoľko však trestné súdy obžalovanú H. I. spod obžaloby pre tento trestný čin právoplatne oslobodili, nemôže súd v civilnom sporovom konaní ich závery v otázke posúdenia zavinenia obžalovanej (ako súčasti skúmania jej miery účasti na škode na zdraví) spochybňovať.

51. Odvolací súd preto uzatvára, že v konaní jednak nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti zo strany H. I. (nedanie znamenia o zmene smeru jazdy doľava a jazda pri pravom okraji vozovky) a ani prípadné porušenie tejto právnej povinnosti nebolo bezprostrednou príčinou vzniku škody, tou bolo predchádzanie jej vozidla motocyklom žalobcu v križovatke, pričom z právneho hľadiska (nie technického) nemohla táto predpokladať, že účastník konania (žalobca) sa nebude správať v súlade s pravidlami cestnej premávky, t. j. že ju bude predchádzať v križovatke a preto od nej nebolo možné očakávať, aby na takúto situáciu včas zareagovala, aj keď to bolo možné z technického hľadiska. H. I. teda nenesie žiadnu zodpovednosť za škodu na zdraví žalobcu, a preto nie je ani dôvod na náhradu škody zo strany žalovanej podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.

52. Odvolací súd v zmysle § 379 písm. a) CSP preskúmal aj od I. výroku vo veci samej závislý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o náhrade trov konania podľa pomeru úspechu strán sporu vo veci v zmysle § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaná mala plný úspech vo veci. Tento výrok je vykonateľný, pretože ním bola uložená aj povinnosť a lehota na plnenie. Preto odvolací súd aj tento výrok napadnutého rozsudku ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

53. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože aj v odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná, keďže odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Aj o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, z toho dôvodu určil aj odvolací súd začiatok lehoty na plnenie náhrady trov odvolacieho konania podľa § 232 ods. 2 CSP od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

54. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 ods. u 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. u 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. u 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP, resp. dovolanie má vady podľa § 429 CSP napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 CSP v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) CSP v spojení s § 436 ods. 1 CSP).